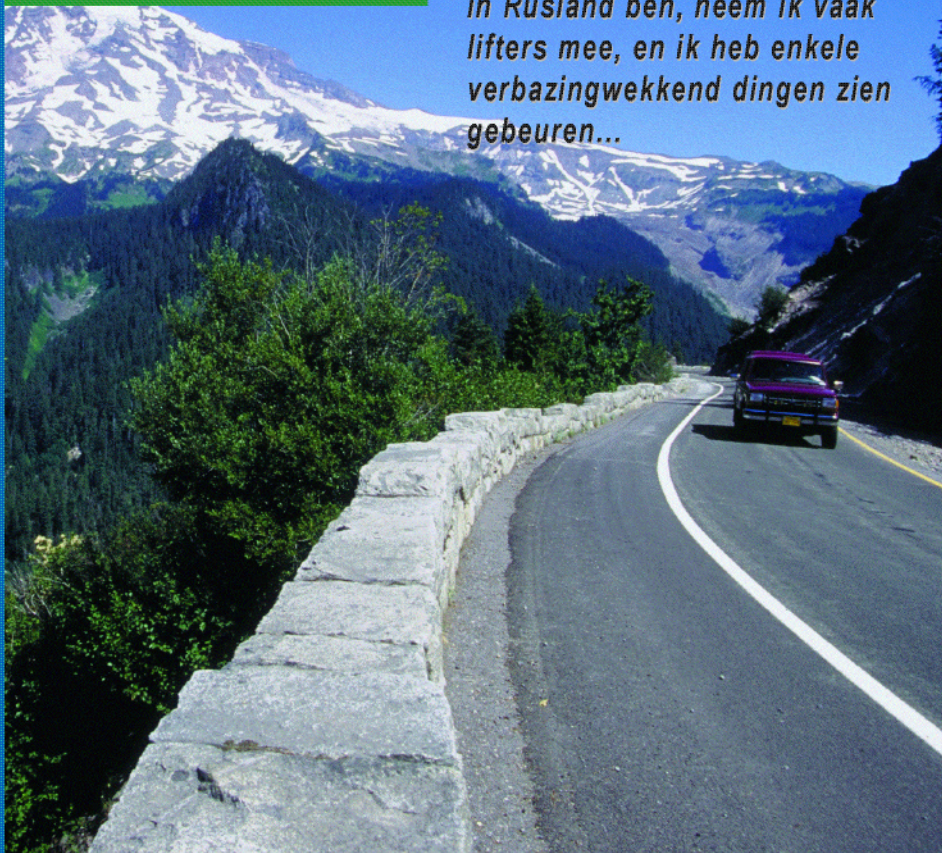

Internationale Gemeenschap
van Volle-Evangeliezakenlieden

Onderweg

Voor een zakenman is reizen
een deel van zijn leven. Als in
in Rusland ben, neem ik vaak
lifters mee, en ik heb enkele
verbazingwekkend dingen zien
gebeuren...

Voor nadere inlichtingen kunt u contact opnemen met bovenstaand adres.
Laat dit tijdschrift niet rondslingeren... Geef het aan een vriend!

NL. NR.982

STEM

Volledige vergeving

Een andere dimensie 2

Op zee 3
Daniel Yeboah,
Tel Aviv, Israël

Volledige vergeving 4
Billy McFetridge,
Belfast, Noord-Ierland

Stem bestellen 10

Een persoonlijke relatie 11

Veiligheid 12
Peter Tompssett,
Gresford, Engeland

Contactadressen 15

Pornografie en angst 15
Wolfgang Putz,
Wenen, Oostenrijk

Uw keus 16
Lasse Suhonen,
Espoo, Finland

Een goede herinnering 17
Eugène Schuler,
Cleebourg, Frankrijk

Een tweede kans 18
Robert Wohlers,
Londen, Engeland

Wie zijn wij? 19

Van de redactie

Richard Shakarian

Een andere dimensie

Al een tijd lang is de Heer tot mijn hart aan het spreken dat de Fellowship een nieuwe dimensie moet gaan betreden, een dimensie waarin we steeds meer leken zullen gaan zien functioneren in bedieningen zoals we nog niet eerder hebben gezien. Net als bij de rechtbank, waar men een onder ede afgelegde getuigenverklaring vastlegt en ernaar handelt, blijven getuigenissen zoals in het blad *Stem* een respons verlangen. Al meer dan veertig jaar lang getuigen mannen in de Fellowship van wat Jezus Christus vandaag in hun leven doet. Deze ervaringen zijn reëel en kunnen niet ontkend worden.

Hoe verklaar je dat iemand vrede kan hebben temidden van onmogelijke situaties? Waar komt een onmogelijk perfect antwoord op een specifiek probleem vandaan? Je kunt niet verklaren hoe een gebroken heup in een oogwenk wordt genezen, of hoe een bom in een legerkamp explodeert terwijl niemand gewond raakt, of hoe iemand in staat is om zijn muziekcarrière weer op te nemen nadat hij ten gevolge van een hoofdwond geen toonhoogtes meer kon onderscheiden. Is het echt mogelijk om met de schietstoel uit een straaljager te springen net 15 seconden voordat deze de grond raakt, en om het dan nog na te vertellen ook? Hoe weerleg je het getuigenis van die vrouw die haar bril met glazen als flessenbodems weglegde omdat ze die niet meer nodig had nadat er voor haar was gebeden?

Maar nog indrukwekkender dan dit alles is een duidelijk veranderd leven. Zoals dat van die man die altijd vreselijk met zichzelf bezig was en iedereen gebruikte om gedaan te krijgen wat hij wilde, en die dan op een dag ineens heel vriendelijk en liefdevol wordt.

Richard Shakarian
Internationaal voorzitter

Op zee

Daniel Yeboah, Tel Aviv, Israël

„Stuurman, kijkt u even of de afmeertouwen klaarliggen,” schalde de stem van kapitein Boakye Wallace. Ik was in maart 1979 aangesteld als navigator bij het Staatsvisserijbedrijf in Tema (Ghana). Een zeemansleven is heel anders dan dat van andere jongemannen die zich amper drie fatsoenlijke maaltijden per dag konden veroorloven. In onze thuishaven was ik een playboy, en ik placht mijn geld te verbrassen met drinkgelagen.

Toen leerde ik een meisje kennen, dat uiteindelijk mijn vrouw zou worden. Victoria stelde me voor aan een paar jongemannen, waarvan er eentje een vroegere klasgenoot was. Ze waren allemaal toegewijd christen en wisten wat het betekende om een levende relatie met Jezus Christus te hebben. We begonnen een intensieve bijbelstudie met hen te doen. Dat veranderde alles voor mij.

De Bijbel kwam voor mij op een nieuwe manier tot leven, en al gauw werd me duidelijk dat God om me gaf en het middelpunt van mijn leven wilde zijn. Toen ik Hem uitnodigde om in mijn leven te komen en de leiding te nemen, maakten mijn gebondenheid aan drank en mijn zedelijke decadentie ruimte voor de vrucht van de Heilige Geest.

Eén keer heeft God me beschermd voor moeilijkheden toen mijn schip problemen kreeg met de wet. Ik was op dat moment niet aan boord omdat ik een examen moest doen aan de Zeevaartschool.

De laatste jaren ben ik in Israël gestationeerd, waar ik heb mogen getuigen van de diepe liefde van God voor mijn vrouw en mij. Zonder enige twijfel is God reëel en is Hij onze Bron van hulp. ●

VOLLEDIGE VERGEVING

Billy McFetridge, Belfast, Noord-Ierland

De telefoon ging luid in onze gemeenteflat. Het was een van de honderden telefoontjes die me de straat op brachten voor de UDA (Ulster Defense Association). Ditmaal moesten we ons binnendringen in de plaatselijke voetbalclub terwijl de laatste mensen vertrokken, en moesten we het geld van de club stelen. Dat we een protestantse club bestalen, deerde ons niet. De wapens die we voor hun geld zouden kopen, zouden ervoor zorgen dat Ulster protestants en Brits bleef, en in onze ogen heiligde het doel de middelen. Helaas liep er die avond niets volgens planning en waren we gedwongen met lege handen te vluchten en een gewonde politieman achter te laten.

Toen ik die avond in bed zenuwachtig een sigaret lag te roken, gingen mijn gedachten terug naar 1972. Ik was thuis op verlof uit het leger toen we hoorden dat een neef van mij genadeloos was vermoord door de IRA. Voor het eerst in mijn leven raakte het geweld in Noord-Ierland me rechtstreeks. Ik realiseerde me dat datgene wat Jim was overkomen, even goed met mijn vader of mij zou kunnen gebeuren. Ook zat me

dwars dat de politie niets deed om de moordenaars te vinden. De gedachte kwam in me op dat de Noord-Ierse bevolking wellicht zelf de wapenen ter hand zou moeten nemen om zijn recht te halen. Kort daarop kocht een bevriende soldaat, die naar Noord-Ierland was overgeplaatst, een auto van een politieagent die op de dodenlijst van de IRA stond. Daar ze niet op de hoogte waren van de verkoop van de auto, legden ze er een bom onder, met als gevolg dat Tom en zijn twee maten gedood werden.

Niet lang na deze incidenten werd ik door de UDA gebeld met de vraag of ik me bij hen wilde aansluiten voor de protestantse zaak in Noord-Ierland. Vreemd genoeg dachten ze dat ik een goede leider zou zijn met mijn militaire ervaring. Ze wisten niet dat ik nooit een gedisciplineerde of toegewijde soldaat ben geweest. Ik had mijn tijd in het leger gevuld met alcohol, wilde vrienden en vrouwen. Mijn zoektocht naar spanning leidde al gauw tot het roken van marihuana en het verslinden van pornografie. Al gauw was ik verslaafd aan harde porno. Destijds was pornografie in Noord-Ierland

vrijwel niet te krijgen, en ik ontdekte dat ik mijn materiaal kon verkopen voor vijfmaal zoveel als ik er zelf voor betaald had.

Toen ik bij de UDA betrokken was, moest ik ook voor levensonderhoud zorgen, en ik kwam van het ene baantje in het andere terecht, waaronder zelfs een baan als bewaker bij Securicor. Hoewel ik meer geld transporteerde dan mijn vrienden en ik in een maand bijeen konden pikken, kwam ik nooit in de verleiding om van Securicor te stelen, omdat ik een gevangenisstraf vreesde. Door die baan werd ik gevraagd als veiligheidsman of uitsmijter in plaatselijke nachtclubs. Het betaalde goed en het was gemakkelijk werk. Geleidelijk aan raakte ik teleurgesteld in mijn werk voor de UDA, en ik was blij dat ik een geldig excuus had om mijn inzet voor hen wat te verminderen.

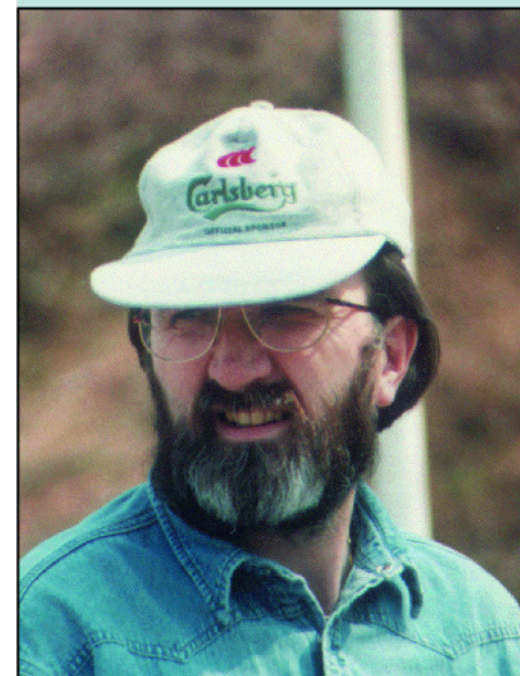
Rond die tijd leerde ik Christine kennen en we leken het al meteen goed met elkaar te kunnen vinden. Binnen een paar maanden wist ik dat ik haar als vrouw wilde hebben. In april 1977 zijn we getrouwd. Hoewel ik al 27 was, kon ik niet zeggen dat we allebei klaar waren voor een huwelijk. Door mijn werk bleef ik 's avonds vaak lang weg, en als ik dan klaar was, ging ik niet eerst naar huis naar mijn vrouw, maar ging ik drinken en kaartspelen of probeerde ik een serveerster om te praten voor wat vlugge seks. Toen ik voor mijn werk elke week naar een andere stad moest, bouwde ik een netwerk van slaapadres-partners op. Zelf toen Christine me vertelde dat ze een baby verwachtte, bleef ik op dezelfde slechte voet doorgaan als altijd.

Ik bleef voor de UDA werken, hoewel minder intensief. Voor de buitenwereld mag het lijken alsof paramilitaire groepen een eenheid vormen, maar van binnen is er veel twist en rivaliteit, zoals ik aan den lijve ondervond toen een voor mij bedoelde bom afging. Slechts een zware deur voorkwam dat mijn moeder zwaargewond werd.

In juni 1980 kreeg ik de opdracht een man te volgen die ik Smith zal noemen. Ik kende hem persoonlijk. Ik was destijds zo koud van hart dat

Vrede of strijd

Men zegt wel eens dat in Ierland de mensen met de geschiedenis in hun zak leven. Het is iets dat we voortdurend met ons meedragen. Er is al honderden jaren sprake van nationale en sektarische conflicten. Vroeger was strijd het enige middel om vrede te brengen, ook al was die vrede niets meer dan afwezigheid van openlijke conflicten. Eerlijk gezegd zag ik geen enkele andere manier dan gewapende strijd om een einde te maken aan de zee van problemen waar de Ierse protestanten voor stonden. We zaten in een onoplosbare patstelling. Je had destijds wel een paar christenen die spraken over verzoening en over de noodzaak om „te vergeven en te vergeten”, maar ik was ervan overtuigd dat die mensen wel de laatste waren die de problemen van Ulster zouden kunnen oplossen. In de loop der tijd kwam ik erachter dat wij niet die dappere vrijheidsstrijders waren die we beweerden te zijn, maar dat we gewoon een stelletje gangsters waren geworden.

Voor verandering was hulp nodig

Het verlies van mijn vrijheid dwong me om me op mijn hele waardenstelsel te bezinnen. Ik merkte dat ik in mijn hart nog steeds ondankbaar was. Ik had geen waardering voor mijn moeder en haar onvoorwaardelijke liefde voor mij, of voor mijn vader, die hard gewerkt had om me een fatsoenlijk thuis te geven. Ik kon geen dankbaarheid voelen voor mijn commandanten in het leger. Zelfs voor Christine, die mijn mannelijkheid bevestigde, mijn eten klaarmaakte en me een gezonde zoon schonk, kon ik met mijn zelfzuchtige hart geen dank opbrengen. Niet dat ik niet dankbaar wilde zijn. ik wilde mijn leven veranderen en als een ideale gevangene in de film zijn, die zijn les leert en besluit om te veranderen. Ik merkte dat mijn gedrag zelfs mezelf tegenstond, maar ik was niet in staat om mijn zelfzuchtige houding te veranderen. Ik had hulp nodig...

Toen ze op een dag weer naar huis ging, zei een bewaker die vlakbij me stond: „Denken kerels als jullie nou nooit eens aan wat jullie vrouwen doormaken als ze jaren achtereen week in, week uit hier naar toe komen?” Ik stond op het punt een hatelijke opmerking te maken, maar door de ernstige toon in zijn stem realiseerde ik me dat ik inderdaad weinig reden had om me hiertegen te verdedigen. Ik besloot om vanaf dat moment niet meer alleen aan mezelf te denken. Ik begon met Christine te spreken over haar problemen en die van onze zoon.

Een gevangene nodigde me uit voor een bijbelstudie. Blij dat ik weer een gelegenheid had om buiten mijn cel te komen, ging ik er heen. De man die de leiding had, deed zijn best om ons gevangenen te leren kennen. Ik merkte dat hij ons respecteerde, ondanks het feit dat we achter de tralies zaten. Het verbaasde mij dat hij over de Bijbel sprak alsof alles waar was wat daarin stond. Door hem hoorde ik dat Jezus een echte man was en dat hij geïnteresseerd was in het hedendaagse Ulster. Dat was een radicale openbaring voor me. Na een paar maanden merkte ik dat ik open werd. We spraken over gebed, en al gauw kon ik eerlijk zeggen dat mijn gebeden niet langer schreeuwen in het duister waren. Voor het eerst werden mijn gebeden tweerichtingsgesprekken met God.

In plaats van kranten of pulpblaadjes ging ik de Bijbel lezen. Ik ontdekte tot mijn verbazing dat dat geen lijst van geboden en verboden was, maar dat hij een soort wegwijzer bevatte, die de beste keuzes voor ons leven toonde die God ons door Zijn Zoon Jezus Christus voorhield. Jezus had helemaal niet schoon genoeg van mij. Integendeel, Hij hield echt van me. De Bijbel zegt dat het loon van de zonde de dood is. Dat wil zeggen dat wanneer je Gods wetten overtreedt, je zult sterven, zowel lichamelijk als geestelijk. Maar Jezus hield zoveel van mij dat Hij bereid was om in mijn plaats te sterven. Daar kon ik me iets bij voorstellen. Welke gevangene heeft nooit gehoopt dat er iemand zou zijn met wie hij van plaats kon ruilen?

connecties met de UDA had. Ik werd dagelijks urenlang ondervraagd. Dat brak me zodanig af dat ik me op het laatst een wrak voelde. Hoewel ik schuldig was aan de meeste van hun aanklachten, had ik Smith niet vermoord. Tenslotte heb ik, om maar alsjeblieft van mijn ondervragers met hun eindeloze vragen af te zijn, een bekentenis op alle punten ondertekend. Toen ik een paar dagen later in mijn cel van 3 bij 2,5 meter lag, voelde ik me enorm opgelucht. Ik leefde al zeven jaar met de wetenschap dat ik op een dag zou worden opgepakt of gedood.

De enige die gedurende mijn hechtenis echt aardig voor me was, was de gevangenispredikant. „Waar kom je vandaan, Billy?” Ik moest even nadenken om het antwoord te vinden op zijn volkomen normale vraag. Achteraf realiseerde ik me dat ik dankbaar was voor de tijd die hij in me geïnvesteerd had. Mijn hele leven lang heb ik het te druk gehad met mijn eigen zaken om dankbaar te zijn aan wie dan ook.

Toen ik nog een vrij man was, gedroeg ik me al als een zwijn tegenover mijn vrouw, maar achter de tralies werd dat alleen maar erger. Ik verwachtte van haar dat ze steeds maar van de gevangenis naar huis en weer terug rende om me wat dan ook te brengen en naar mijn voortdurende klachten te luisteren. Ze kreeg geen moment de kans om ook maar iets te vertellen over haar eigen situatie of hoe het met onze zoon ging.

het niet eens in me opkwam wat zijn lot zou zijn. Zouden ze hem aftuigen, hem doden, of wat dan ook? De nacht van die moord kwam ik na drie uur 's morgens thuis. Ik had nog nooit de moeite genomen om me af te vragen hoe Christine zich zou voelen als ze avond aan avond alleen was met ons zontje. We waren nu drie jaar getrouwd en al die tijd weigerde ik me te voegen in de rol van huisvader, kostwinner en vriend. Ik leefde van dag tot dag als een roofdier, altijd op zoek naar gemakkelijke seks, gemakkelijk geld en gemakkelijke doelen. Mijn vrouw was mijn eigendom, mijn slaaf. Het verbaast me dat Christine bij me is gebleven. Na de geboorte van Christopher kreeg ik op de een of andere manier toch een beetje last van latente vadergevoelens. Kort daarop brak ik mijn terroristencarrière af. Vreemd genoeg voelde ik me niet onder druk gezet na deze beslissing.

Het was 17 september 1980, 's morgens vroeg. Terwijl ik naast Christine in bed lag, hoorde ik op de voordeur kloppen. Het was de politie. Hoewel ik uiterlijk rustig bleef, draaiden mijn gedachten op volle toeren terwijl zij onze woning doorzochten. Hoewel ze niets vonden, zeiden ze dat ik me moest aankleden. „U staat onder arrest op verdenking van moord, McFetridge.” Op het politiebureau kwam ik erachter dat mijn arrestatie te maken had met die keer dat ik bij een wegversperring werd aangehouden die nacht dat Smith vermoord was, een paar maanden geleden. Ze vonden me niet ver van de plaats waar Smith vermoord was, en ze wisten dat ik

Vrijheid in de gevangenis

Het gevangenisleven geeft je genoeg tijd om na te denken over de zin van het leven. Als jongeman koos ik voor hedonisme – eten, drinken en vrolijk zijn, want morgen sterf je. Maar de egoïstische weg is een eenzame weg en leidt niet tot betekenisvolle menselijke contacten. Later koos ik voor de zaak van de Loyalisten in Noord-Ierland, omdat ik dacht dat dit een hogere zaak was, waardig, zinvol en vol zelfopoffering. Maar in nog geen tien jaar ontdekte ik dat iedere vorm van nationalisme slechts een voorwendsel en smerig bedrog was. Ik moest me afvragen: „Is er iets dat echt is? Is er iets dat de moeite waard is om voor te leven?” Toen, op het dieptepunt van mijn leven, kwam God. Toen ik een paar maanden in de gevangenis aan de Crumlin Road in Belfast zat, kwam ik erachter dat het christendom niet zomaar een religie is, maar een krachtige levenswijze, die zowel binnen als buiten de gevangenis bestaat.

Jezus had dat altijd al voor me willen doen, alleen ik had het te druk met mijn eigen zaken om op Gods liefde te reageren.

Op een nacht in maart 1981, toen ik alleen in mijn cel zat, knielde ik neer en nodigde ik Jezus uit om in mijn leven te komen. Ik stelde mijn leven en mijn toekomst onder Zijn leiding. Er gebeurde niets opzienbarends, maar er stroomde een gevoel van rust en vrede door mijn hele wezen, als een zachte golf van de zee.

Een paar maanden daarna werd ik officieel in staat van beschuldiging gesteld voor mijn misdaden. Toen kwam mijn oorspronkelijke bekentenis weer in mijn gedachten, met een gevoel van wraak. „Waarom heb ik in hemelsnaam ooit een misdaad bekend die ik nooit gepleegd heb?” klaagde ik. Ondanks mijn angst liet ik me op mijn knieën vallen en bad: „Vader, ik geef de hele troep in Uw hand. Uw wil geschiede.” Kort daarna kreeg ik bezoek van een vrouw, genaamd Agnes. Zij luisterde toen ik mijn hele situatie aan haar toevertrouwde, en zij vertelde mijn noden aan haar gebedspartners. Toen ik op een dag over mijn situatie aan het tobben was, kwam Agnes er aan. „Als je onschuldig bent aan een bepaald aspect, zal God niet toestaan dat je daarvoor gestraft wordt,” zei ze. Het leek meer een profetie dan een woord van troost. Ondanks dat mijn advocaat hard voor me vocht, verwachtten we allemaal het ergste. „Wees niet verbaasd als je levenslang krijgt,” zei men.

Toen mijn advocaat me in het rechtsgebouw opzocht kort voordat de zitting zou beginnen, vreesde ik voor wat ik te horen zou krijgen. „Ik heb gehoord dat ze bereid zijn om de beschuldiging van moord te laten vallen,” zei hij. „Het voorstel is dat je doodslag bent.” Daar hoefde ik geen twee keer over na te denken. „Akkoord!” zei ik. Ik kreeg in totaal 152 jaar. Doordat ik schuld bekend had, kreeg ik strafvermindering, en omdat enkele andere gedeeltes van de straf parallel uitgezeten konden worden, hoefde ik maar 12 jaar te

zitten. Geleidelijk aan kwamen er verbeteringen, maar dat ging niet snel, en makkelijk was het ook niet.

De gevangenis is een heel andere wereld dan die daarbuiten. In de gevangenis jaagt iedereen zijn eigen belang na. Je leert met welk soort mensen je veilig kunt omgaan en wie je moet mijden. Gedurende mijn gevangenschap waren er tweemaal relletjes in mijn gedeelte van de gevangenis. Eenmaal was dat doordat de Crumlin-gevangenis overvol zat, en eenmaal in de Maze-gevangenis, doordat ze Republikeinen en Loyalisten bij elkaar gezet hadden, hetgeen tot wrijvingen leidde die net zo gevaarlijk bleken als buiten de gevangenis. Beide keren was ik met Gods hulp in staat me erbuiten te houden, waardoor ik geen straf erbij kreeg.

Op een dag kreeg ik een nieuwe celgenoot. Ed had een pornoblaadje dat van cel tot cel was rondgeweest. Het eerste wat hij tegen me zei toen hij zag dat ik naar het omslag keek, was: „Ga je gang, man.” Daarop voelde ik de oude lustgevoelens weer opwellen. Tot mijn schrik begon ik bij de eerste pagina's te blozen. Wat gebeurde er? Vroeger verkocht ik dat spul voor de lol en voor geld. Toen werd me duidelijk dat de Heilige Geest me in niet mis te verstande bewoordingen zei dat ik dat blad maar beter weg kon leggen. Ik wachtte even, en ik vroeg me af wie die strijd zou winnen die in mij woedde: God of de duivel. Ik verzamelde al mijn wilskracht en legde het blad terug op de plank.

De rest van de dag slaagde ik erin mezelf zo bezig te houden dat ik er niet meer aan dacht, maar toen ik naar bed ging en wilde bidden, merkte ik dat mijn gedachten steeds weer naar die blaadjes afdwaalden. Dat was de ergste kwelling die ik ooit had meegeemaakt. Mijn geest wilde zuiver en rechtshapen zijn, maar mijn lichaam begeerde naakte vrouwen. Ik had mijn pornoverslaving nooit geheel verbroken, en mijn strijd

was dan ook net zoals die van een alcoholist en zijn fles. Toen ik in bed lag, begon ik letterlijk te zweten. Omdat ik niet wist wat ik anders moest doen, bad ik: „Jezus, ik weet dat U een man bent, dus U begrijpt mijn strijd. Ik wil dat blad niet meer zien. Toont U me alstublieft wat ik doen moet.”

„Alles okay?” vroeg Ed. „Ja hoor,” loog ik. Toen besloot ik om eerlijk te zijn. „Nou nee, eigenlijk niet, Ed. Ik heb een probleem, en jij kunt me helpen. Ik ben christen, maar nog niet zo lang. En...” „Nou en?” zei Ed, en wachtte even. „Wat heb ik daarmee te maken?” „Dat pornoboekje van jou, Ed, daar word ik gek van, maar ik wil het niet meer zien. Dat ik christen ben, wil nog niet zeggen dat ik hersendood ben, als je begrijpt wat ik bedoel. Zou je het misschien weg kunnen doen? Het is toch niets bijzonders. Het krijgt jou op de duur ook te pakken.”

Ik was er helemaal op voorbereid dat hij me in mijn gezicht zou uitlachen, maar in plaats daarvan zei hij: „Ik zal erover nadenken,” en draaide zich om. De volgende ochtend was het blaadje weg. Ik weet niet wat Ed ermee gedaan heeft, en ik heb het hem ook niet gevraagd. Het belangrijkste was dat de strijd die ik de vorige avond ervoer, net zo mysterieus verdwenen was.

Van waarde

Als er één groep in onze maatschappij als „verliezers” gebrandmerkt wordt, dan zijn dat wel degenen die in de gevangenis zitten. Toch heeft Jezus zich bewust en voor altijd met hen geïdentificeerd toen Hij zei: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af. Want... Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.” Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden: „Heer, wanneer hebben wij U... in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?” En de Koning zal hun antwoorden: „Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Uit Mattheüs 25:34-40.)

Gedurende de tijd dat ik in de gevangenis zat, had ik vaak de gelegenheid om met andere mannen in de Maze bijeen te zijn die ook christen waren. Het was de enige plaats in Ulster waar ex-IRA-leden en ex-UDA-leden samen konden zijn als broeders in Christus. Het was daar dat ik me realiseerde dat ik mijn vroegere vijanden kon liefhebben. Daardoor voelde ik dat ik inderdaad volledig vergeving had verkregen. Meer nog: ik kon ook anderen volledig vergeven.

Door mijn contacten met de christengemeenschap in de Maze leerde ik James McIlroy kennen, die destijds directeur was van *Prison Fellowship Noord-Ierland* in Belast. In de gevangenis heb ik een schriftelijke bijbelschoolcursus gevolgd, maar toen ik vrij kwam, ben ik op voorstel van James naar de bijbelschool in Belfast gegaan. Dat was een grote geloofsstap. God heeft Zich trouw betoond aan mij, en Hij gaf mij de kans om Zijn liefde te delen met gevangenen, voor wie Jezus ook gekomen is. ●

Alberta

In Alberta kwam onlangs een vrouw in een wasserette om haar was te doen. Terwijl ze zat te wachten, zag ze een kartonnen standaard staan. Er stond op: „Neem er een mee, ze zijn gratis!” Er stonden een aantal *Stemmen* in. Ze had nogal wat moeilijkheden meegemaakt in haar leven, en toen ze in het blad *Stem* las hoe God het leven van anderen veranderd had, wilde er hoop in haar op. Daar in die wasserette gaf ze haar leven aan Jezus Christus. Ze ging naar huis met een schone was en met een nieuwe veerkracht in haar leven.

Om STEM te bestellen

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:
Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel. 078-6152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIË:
FGBMFI STEM
Postbus 49
B-3000 Leuven-3
Tel. 016-207944
Prijs per jaar: BF 270

EEN PERSOONLIJKE RELATIE

Bij het lezen van het blad *Stem* heeft u zich misschien afgevraagd of u ook zo'n relatie met God zou kunnen krijgen als waarover hier verteld wordt. Om die te krijgen, moet u het volgende doen.

1 Erken tegenover God dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet als Heer van uw leven te eren, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. „Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods” (Romeinen 3:23).

2 Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw vroegere zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3).

3 Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op zich heeft genomen opdat u vergeving van God zou kunnen ontvangen. „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Johannes 3:16).

4 Belijd dat u Jezus wilt aannemen als uw Verlosser en Heer van uw leven. „Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden” (Romeinen 10:9).

Als u hier zorgvuldig over hebt nagedacht en u wilt deze belangrijke stap nemen, bid dan hardop het volgende: „Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en dat ik daardoor op weg ben naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus, Uw Zoon, gestorven is voor alle zondaars, mijzelf inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus mijn Verlosser en de Heer van mijn leven is, en ik dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw er nu op dat U me helpt om zo te leven als U het wilt.”

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u geaccepteerd heeft. Gevoelens zijn veranderlijk, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften (Romeinen 10:3). Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheüs 10:32). Neem dagelijks de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2; Psalm 37:4; Romeinen 8:14). Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen hebt genomen, laat ons dat dan graag weten.

ALS U CONTACT WILT OPNEMEN MET HET STEM-TEAM

Nederland: FGBMFI Nederland, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161; fax 040-2300163; e-mail Ir.H.Hahn@wxs.nl • België en andere landen: FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16 207944; fax (0032)(0)16 207931; e-mail 100444.1300@compuserve.com

- Ik wil u meedelen dat ik besloten heb om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje *Nu u Christus hebt ontvangen*.
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere inlichtingen over het lidmaatschap van de FGBMFI.

Naam en adres (in blokletters s.v.p.):

Veiligheid

Peter Tompssett, Gresford, Engeland

Ik keek uit het raam van de overvolle voorhen Russische helikopter naar de met sneeuw bedekte bergtoppen die op ooghoogte voorbijtrokken. „Waarom vliegen we zo laag?” vroeg ik aan een van de Engels sprekende passagiers die terugkeerde naar zijn huis in Nagorno-Karabach. „Dat is om buiten de radar van de Azeri's te blijven. Anders sturen ze gevechtsvliegtuigen om ons neer te schieten,” antwoordde hij nonchalant. Ik merkte dat ik veel meer naar de blauwe horizon keek en ik vroeg me af waarom ik deze reis maakte naar een weinig bekend oorlogsgebied.

In gedachten ging ik terug naar een zomerkamp toen ik net dertien was en waar ik voor het eerst hoorde dat ik heel bijzonder was in Gods ogen en dat Jezus Christus naar de

aarde was gekomen om als mijn Verlosser te sterven. Ik herinner me dat ik zo bewogen was door dit bewijs van Zijn liefde dat ik mijn leven aan Hem overgaf.

Toen ik zestien was, sloot ik me aan bij een kleine plaatselijke kerk, en mijn leven raakte vol met allerlei activiteiten die erop neerkwamen dat ik probeerde meer te weten te komen over Gods plannen met mij en met de wereld, en er bij allerlei evangelisatie-acties over aan anderen te vertellen. Ik was zo enthousiast dat ieder van ons een bestemming heeft en dat het leven erop neerkwam stap voor stap die bestemming te ontdekken. Op mijn eenentwintigste vond ik het tijd worden om uit huis te gaan, en ik was dat saai Londen beu. Ik werd verliefd op een knap meisje uit Sussex en besloot om bij de politie van Sussex te gaan solliciteren. Ik werd aangenomen, en ineens bevond ik mij midden in een wereld van blauwe uniformen en wetboeken

op de Politie school in de buurt van Folkestone in Kent. Ik werd in een klein stadje in West-Sussex geplaatst, en al gauw ontdekte ik dat boeven zich niet aan de regels houden. God gebruikte mij om mensen te helpen die in hopeloze situaties terechtgekomen waren. Als rampen toeslaan, keren mensen zich van nature tot God en zijn zij bereid om te luisteren naar het plan dat ik gevonden had.

Intussen was ik getrouwd en had ik een gezin gesticht. Na acht jaar bij de politie gediend te hebben, voelde ik dat God me daar wegriep. Eerst wilde ik niet weg, want ik had er een heel goede carrière gemaakt, had allerlei aanvullende examens gedaan, waaronder die voor verkeersspecialist, en een zeer gewaardeerd instructeurscertificaat.

We sloten ons aan bij een zeer levendige Baptistenkerk in Walton-on-Thames, en al

gauw raakten we betrokken bij het jeugdwerk en de zondagsschool. Op mijn werk ging alles prima. Ik maakte regelmatig promotie en werd door headhunters benaderd voor interessante banen. Maar in mijn geestelijke leven voelde ik behoefte aan meer van God. Een aantal van onze vrienden in de kerk leken veranderd te zijn en spraken over de „Doop in de Heilige Geest”. Ik nam een uitnodiging aan voor een ontbijtbijeenkomst van de FGBMFI in *The Café Royal* in Londen, waar ik zeer onder de indruk raakte van de sprekers. Toen ik na afloop naar voren ging voor gebed, voelde ik sterk Gods liefde en vrede, maar verder leek er niets te gebeuren.

Maar de daaropvolgende maanden veranderde er iets als ik met anderen over mijn geloof sprak. Het leek wel of ik steeds precies de juiste woorden kreeg die zij nodig hadden. Nog verbazingwekkender was dat ik vrienden had die naar me toe kwamen en vroegen

Zuid-Londen

Ik groeide op in Zuid-Londen, aan een straat met kleine rijtjeshuizen, die van achteren uitkeken op een rangeerterrein. Mijn vroegste herinneringen betreffen luchtaanvallen, en hoe mijn vader in uniform thuiskwam met een geweer en met een stuk speelgoed dat hij voor me gemaakt had! Na de oorlog ging hij als automonteur in een garage werken en ik ging naar school. Op mijn twaalfde slaagde ik voor het toelatingsexamen voor het plaatselijke gymnasium. Ik kwam terecht in een nieuwe wereld van activiteiten en informatie waarvan ik het bestaan niet wist. De vorige premier, John Major, zat op dezelfde school, maar een klas lager, zodat ik hem niet heb leren kennen. Het was in mijn tweede jaar dat een klant van mijn vader, een effectenmakelaar, aanbod om de kosten te betalen voor dat zomerkamp waar ik christen werd.

waardoor ik toch zo veranderd was. Die kracht leek vanuit een bron binnenin mij te komen zonder dat ik me dat bewust was.

Ineens begon het bedrijf waar ik werkte te reorganiseren en kwam ik in onzekerheid te verkeren. Temidden van de verwarring kreeg ik een goede baan aangeboden in Noord-Wales! Na veel gebed besloot ik die baan aan te nemen en we verhuisden naar een oud huis in een prachtig gebied vlakbij de grens van Wales. Het huis had meer problemen dan mijn makelaar had gezien, maar tot mijn verbazing betaalde de verzekering alle extra werkzaamheden. We hadden het gevoel dat dit een bevestiging was dat we inderdaad Gods leiding hadden gevolgd.

Toen we daar net woonden, sloeg de rampspoed toe. Ik was toen verkoopleider voor Groot-Brittannië voor een dochterbedrijf van een bekende farmaceutische fabriek, en ik had ertoe bijgedragen dat het bedrijf goed liep. Volkomen onverwacht kwam het bericht dat het moederbedrijf problemen had en dat er dertig mensen ontslagen moesten worden. Op dergelijke momenten merkten we hoe reëel ons geloof is. Elke dag opnieuw werd ik op allerlei manieren bemoedigd. Ik ontdekte hoeveel mijn vrienden om mij gaven.

Ik deed alles wat ik moest doen om een nieuwe baan te krijgen. Ik schreef een paar honderd brieven, solliciteerde naar talloze banen, werd talloze keren voor een gesprek opgeroepen, maar alles was tevergeefs. Het werd me duidelijk dat je met 45 jaar niet interessant meer bent. Toen alle wegen gesloten leken, werd ik gevraagd om een kantoor op te zetten voor een hulp- en ontwikkelingsbureau. Ik wist dat dit Gods tijd was en nam die taak op me. Het bleek dat al mijn tot dan toe opgebouwde ervaring me van pas kwam: teamvorming, motiveren, onderhandelen, public relations, adverteren en marketing. Ik kon teams in kerken opbouwen van goedgemotiveerde fondsenwervers en ik kon hen

ideeën aanreiken.

Een grote regionale krant hoorde van ons werk en hield een geldwervingscampagne voor Bosnische kinderen. Ik kon steun verwerven van bekende mensen in de krijgsmacht en van bekende popsterren. Vaak betekende dat dat ik drijfnaat werd terwijl ik bij voetbalstadions collecteerde, of dat ik persoonlijk expedities moest leiden met hulpgoederen voor Bosnië, waarbij ik vreselijk zeeziek werd, pech kreeg temidden van een hevige sneeuwstorm, onderweg in de auto moest slapen en strijd moest leveren tegen bureaucratische grensposten. Ook moest ik naar Roemenië om te helpen bij een project voor kleine kinderen die met AIDS besmet waren. Of medische hulpgoederen naar Armenië en Nagorno-Karabach brengen.

Ik zag de ellende die hele landen werd aangedaan door hebzucht en politieke ambitie. Dat veranderde mijn visie op mijn eigen leven. Ik was getuige van de dapperheid van de mensen in Karabach. Ik werd 's morgens wakker van het exploderen van bommen. Dat maakt dat je betrokken raakt bij de mensen. Het was een voorrecht om hen te kunnen helpen en om mijn contacten in de farmaceutische industrie te kunnen gebruiken om hulpgoederen te verkrijgen voor dergelijke gebieden. Toen we op de landingsbaan afvlogen, werd ik me opnieuw bewust dat God mijn bestemming aan het uitwerken was.

Als ik terugblik over al die jaren, zie ik hoe Hij me geleid heeft en me heeft gebruikt om Zijn plannen te volbrengen. Ik heb gezien hoe Hij dat wat een ramp lijkt, gebruikt om ons daarheen te brengen waar hij ons hebben wil. Zo kijk ik enthousiast uit naar de toekomst. Zoudt u dat niet ook doen? ●

FGBMFI HEEFT EEN CHAPTER BIJ U IN DE BUURT

We zitten momenteel in meer dan 150 landen ter wereld.

Nederland

Nat. voorzitter: I. van der Zee, tel. 035-6023222 • **Secretariaat:** H. Hahn, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161, fax 040-2300163; e-mail: hhahn@worldaccess.nl • **Adm. en distrib.:** J. de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-6152725; bankrekening: Postbank 187344, t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht • **Internet:** <http://www.worldaccess.nl/~hhahn/fgbn/fgbn100.htm>
Alkmaar: C. van Engelenhoven, tel. 0229-215573 • **Almelo:** L. Kerklaan, tel. 0548-614675 • **Amersfoort, Amsterdam:** L. Hoksbergen, tel. 070-5116070 • **Deltachapter (Zeeland), Drechtstreek:** zie Rotterdam • **Eindhoven:** H. van Dingstee, tel. 0499-472521 • **Groningen:** J. Roffel, tel. 0594-212747 • **Den Haag:** J. van Bijsterveld, tel. 070-3253184 • **Naaldwijk:** J. Westra, tel. 0174-416643 • **Roermond:** Th. Bovend'Eerd, tel. 0475-486621 • **Rotterdam:** H. Duynisveld, tel. 010-4422860 • **Zoetermeer:** H. Dijkshoorn, tel. 015-3697399 • **Overige plaatsen:** I. van der Zee, tel. 035-6023222

België

Nat. voorzitter: Donato Anzalone • **Secretariaat:** Koen Van Neste, Ieperstraat 38, B-8830 Hooglede; tel. 051-241435 • **Adm. en distrib.:** Postbus 49, B-3000 Leuven-3; tel. 016-207944, fax 016-207931
Brussel (Europ. afd., F): Paul Huybrechts, tel. 02-7347647 • **Brussel (F):** H. Mutshipai, tel. 02-7843187 • **Brussel (E):** Carl Walker, tel. 02-3804954 • **Charleroi (F):** Richard Van Waesberghe, tel. 02-6332147 • **Comines (F):** Yves Laevens, tel. 056-559017 • **Izegem (N):** Rik Van Neste, tel. 051-306983 • **Kortrijk (N):** Frans Van de Kerckhove, tel. 056-220020 • **Liège (F):** François Deschamps, tel. 087-338743 • **Limburg (N):** Johnny Frederix, tel. 011-649061 • **Mons (F):** Raoul Richez, tel. 065-653089 • **Mouscron (F):** Jacob Kalemba, tel. 056-840325 • **Namur (F):** Philippe Guns, tel. 082-613667 • **Saint-Ghislain (F):** Roger Diku Kapotho, tel. 065-347552 • **Saint-Vith (D):** U. Ney, tel. 0049-65642779 • **Torhout (N):** Raaf De Puydt, tel. 051-726237
(N = Nederlandstalig, F = Franstalig, D = Duitstalig, E = Engelstalig)

Andere landen!

Inlichtingen: FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16-207944, fax: (0032)(0)16-207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com • **Internet:** <http://members.aol.com/fgbmfi/info.htm> • International Office, PO Box 19714, Irvine, CA 92623, (714)260-0700.

Pornografie en angst

Wolfgang Putz, Wenen, Oostenrijk

In de loop van de jaren hield ik er een steeds humanistischer levensstijl op na, en op het laatst geloofde ik dat ik een soort humanistisch ideaal had bereikt. Het was dan ook erg frustrerend dat ik steeds weer op mijn persoonlijke beperkingen stuitte. Ondanks mijn arrogantie, die aan cynisme grensde, was ik bang en onzeker. En daarbij hield ik ook nog van pornografie. Ik had steeds hardere pornografie nodig. Zelfs na mijn trouwen bleef ik daaraan verslaafd.

Aan de andere kant vreesde ik God altijd al – of misschien moet ik zeggen: ik vreesde Zijn oordeel. Ik wist dat ik niet goed leefde, maar ik wist niet hoe ik dat veranderen moest. Dus ging ik elke zondag naar de kerk, in de hoop dat ik op een of andere manier mijn geweten kon sussen, maar dat lukte nooit. Mijn religieuze denken was doordrenkt van het idee dat je het met God in orde zou kunnen maken door goede werken. ●

Op een keer begon mijn zwager me te vertellen over zijn relatie met Jezus Christus, en hij liet steeds exemplaren bij ons achter van het blad *Stem*. Een paar jaar later, toen ik zat te wachten voor een vakantievlucht, vond ik een *Stem* die een andere passagier had laten liggen, en ik begon hem te lezen. Ik werd zo geraakt door de verhalen dat ik begon te huilen.

Een paar maanden daarna werd ik uitgenodigd voor een bijeenkomst van de FGBMFI, waar ik uiteindelijk mijn leven aan Jezus Christus overgaf. Toen mijn vrouw zag hoe ik veranderd was, gaf ook zij haar leven aan Jezus. Van toen af aan veranderde er veel in onze relatie. We werden zo enthousiast over de liefde van God dat we besloten ons hele leven naar Zijn Woord – de Bijbel – in te richten. Rockmuziek, pornografie en een wild leven brachten alleen maar gebondenheid, maar Jezus Christus heeft me bevrijd, niet alleen in religieuze zin, maar heel praktisch. ●

Uw keus

Lasse Suhonen, Espoo, Finland

Al op jonge leeftijd begreep ik dat het niet voldoende was als je uit een christelijk gezin kwam. Het geloof van mijn ouders en grootouders kon me alleen de juiste richting wijzen. Ik moest zelf een relatie hebben met de levende God.

Toen ik als tiener in Zweden werkte, woonde ik een christelijke bijeenkomst bij waar ik een persoonlijke keus maakte om Jezus Christus de eerste plaats in mijn leven te geven. Dat was verreweg de belangrijkste en mooiste dag van mijn leven. God is al die jaren zo goed voor me geweest. Het leven als christen is interessant en uitdagend, en hoewel ik geen prediker ben, heb ik het gevoel dat God een taak voor mij heeft in mijn zaak.

Ik neem vaak lifters mee en vertel hen van mijn geloof. In de loop der jaren ben ik verschillende interessante mensen tegengekomen en voor velen van hen kon ik bidden. Als zakenman probeer ik alles te gebruiken wat God me voor Zijn Koninkrijk heeft gegeven. Alles wat ik God heb gegeven, heeft Hij mij in veelvoud teruggegeven.

Op een keer kwamen er enkele klanten van Minsk naar St.-Petersburg om ons te ontmoeten. Ik had sterk het gevoel dat ik ieder van hen een Russische Bijbel moest geven. Toen ik dat deed, namen zij die Bijbels aan en zeiden: „U vertegenwoordigt een firma die Gods Woord een plaats geeft. Met zo'n bedrijf willen wij zaken doen.” Zij werden een goede klant van ons.

We sturen al onze klanten het blad *Stem*, en we halen goede

resultaten. We zijn nu heel actief in de Baltische staten en hebben veel interessante gesprekken met deze klanten. Velen hebben daardoor de Heer Jezus leren kennen.

In het geval van een bepaalde joint venture met een Russisch bedrijf wilden wij dat zij van het begin af aan wisten waar wij voor stonden. Dus toen zij een zakenman naar Finland stuurden om ons te bezoeken, namen wij hem mee naar een christelijke bijeenkomst. Wij probeerden de best mogelijke vertaler te vinden. Deze vertaalde zorgvuldig ieder woord dat er gesproken werd. Achteraf vertelde die zakenman dat hij de boodschap van het evangelie nog nooit zo helder en duidelijk had horen uitleggen.

Niet lang daarna kwam hij op een ochtend niet op zijn kantoor. Men ging hem opzoeken om te kijken of er een probleem was. Ze vonden hem in een auto, doodgeschoten. We weten niet waarom dat gebeurd is. Alleen God weet waar onze vriend nu is, maar wij zijn blij dat wij hem het goede nieuws van Jezus Christus hebben kunnen vertellen voordat het te laat was.

Op een dag kregen we bezoek van een vriend, die eigenaar was van een Finse concurrent van MacDonald's. 's Avonds vertelden we hem over Jezus. De volgende ochtend zei hij: „Ik heb nog nooit zo slecht geslapen als vannacht. Ik lag maar te denken, te denken en nog eens te denken over wat u vertelde.” Vandaag heeft die man, een multimiljonair en een succesvol zakenman, een sterk geloof. Hij en zijn vrouw vertellen iedereen over Jezus, waar ze ook komen, en veel van hun personeelsleden hebben hun leven aan Jezus Christus gegeven. Als wij bereid zijn om God de eer te geven in onze zaak, dan zullen we daar nooit spijt van hebben. ●

Een goede herinnering

Eugene Schuler, Cleebourg, Frankrijk

Toen ik onlangs in Straatsburg moest zijn, parkeerde ik mijn auto en ging met de tram de stad in. Toen ik uit mijn auto stapte, leek een stem in mijn binnenste te zeggen dat de auto daar niet veilig stond. Helaas negeerde ik die waarschuwing. Toen ik die avond terugkwam, bleek tot mijn schrik dat de auto opengebroken was. Dat leerde mij een waardevolle les. Ik was al dertien jaar een toegewijd christen en ik geloof dat God me zelfs in de kleinste dingen helpt. Al begrijp ik niet altijd waarom Hij zegt dat ik dit of dat moet doen, ik weet toch dat Hij er altijd een goede reden voor heeft. Deze zaak met de auto herinnerde mij weer aan Zijn trouw.

Het is belangrijk voor christenen dat zij gevoelig zijn voor de leiding van de Heilige Geest. Ondanks mijn ongehoorzaamheid heeft God me beschermd, daar er alleen wat onbelangrijke dingen gestolen bleken te zijn. Onder de stoel lag een zak met aardig wat geld erin, maar die hebben ze niet gevonden. Ze hadden de kofferruimte opengemaakt, die vol met Bijbels lag, maar daar hebben ze niets van meegenomen.

Toen ik aangifte deed van de inbraak, zuchtte de politieagent: „Dat gebeurt iedere dag. Maar het is erg ongebruikelijk dat ze het geld niet vinden.” Het was geen enkel probleem om de auto te laten repareren. De verzekering betaalde alles. Ik ben dankbaar dat God me op deze manier eraan herinnerde dat Hij belangstelling heeft voor alle details van ons leven. ●

Een tweede kans

Robert Wohlers, Londen, Engeland

„Laat me alstublieft niet sterven!” schreeuwde ik, terwijl ik dood zat te bloeden van een schotwond. „Geef me een tweede kans.” Dat was rond Kerst 1987. Jaren eerder had ik mijn leven al aan Jezus Christus gegeven, maar ik had Hem de rug toegekeerd. De muziekwereld – ik speelde piano – had mij geheel in beslag genomen. Niettemin was God er toen ik Hem nodig had.

Op weg om in een jazzclub te gaan spelen, had ik een vriend naar huis gebracht. Onderweg werd ik geraakt door een kogel van mensen die in het wilde weg op voorbijrijdende auto's schoten. Het was donker, nat en mistig. Getuigen zeiden later dat verschillende mensen vanuit verschillende richtingen van dichtbij geschoten hadden. Mijn auto was doorzeefd met kogels. Enkele huizen in de buurt waren ook geraakt. Het eerste schot had me in het hoofd geraakt en ik was bewusteloos geraakt. Toen ik bijkwam, was ik gedeeltelijk verlamd. Overal zat bloed. Een kogel van elf millimeter was in mijn hoofd blijven steken.

Toen ik Jezus vroeg mijn leven te bewaren, maakte ik het grootste wonder van mijn leven mee. De kracht van de Heilige Geest kwam over me, en ik stond op uit de auto zoals Lazarus uit zijn graf.

Ik slaagde erin een vlakbijgelegen huis te bereiken, en ik zat daar op de stoep terwijl zij de ambulance belden. Tot mijn verbazing bleken zij christenen te zijn, en zij begonnen onmiddellijk voor mijn overleven en mijn herstel te bidden. Ik verloor veel bloed en dacht dat ik ieder moment kon sterven. Opeens drong het tot me door hoe ver ik van God was afgedwaald. „Alstublieft, Jezus,

vergeeft U me!” bad ik. Een zacht stemmetje antwoordde: „Rustig maar, Bob, je gaat niet dood.”

De ambulance kwam en bracht me naar het ziekenhuis, waar ze de kogel verwijderden. Later vertelde de politie dat maar weinig mensen een dergelijke schotwond in het hoofd overleven. Een paar dagen later sprak de Heer 's morgens tot mijn hart: „Ik heb een wonder verricht en je leven gespaard. Nu wil ik de rest ervan ook hebben.” Ik ging niet in discussie.

Ik was al jaren beroepsmusicus. Ik was al als kind begonnen piano te spelen. In de jaren '60 hebben de Beatles me echt gestimuleerd. Ik vergat al het andere en richtte mijn energie helemaal op een carrière in de muziek. Verschillende vrienden, die zich zorgen over mij maakten, hadden me al gewaarschuwd voor mijn levensstijl. Dat was een jaar of wat voor dat incident met dat schot. Eén van hen zei: „God heeft een belangrijke roeping voor jouw leven. Als je doorgaat Hem te ontlopen, is de kans groot dat er iets ernstigs gebeurt.” Hoewel ik me van binnen leeg voelde, was het niet gemakkelijk om me uit die wereld terug te trekken.

Toen ik uit het ziekenhuis kwam, merkte ik tot mijn verbijstering dat de verwonding mijn gehoor had beschadigd. Ik kon niet goed meer toonhoogtes onderscheiden, dus met mijn muziekcarrière was het gedaan. Al mijn afspraken moest ik afzeggen, en ik moest me geheel op mijn herstel concentreren.

Ik bestudeerde de Bijbel en boeken over goddelijke genezing. Dat bracht me op mijn knieën en ik begon de bijbelverzen te bidden die ik las. Ik geloofde dat God mijn gebed zou verhoren. Hij had mijn leven door een wonder gespaard, dus ik kon zeker op Hem vertrouwen voor verdere genezing. Tranen rolden over mijn wangen toen ik me goed begon te realiseren wat Jezus voor mij gedaan had toen Hij aan het kruis stierf. Uiteindelijk heeft Hij mijn gebed verhoord,

en nu besteed ik veel tijd aan het getuigen van de wonderlijke liefde van Jezus Christus.

In de muziekwereld sta je bloot aan vele zonden en verleidingen. Misschien denkt u dat je wel voor korte tijd in werelds plezier kunt duiken en dat het je geen schade zal doen. Maar dat is een illusie. Laat u zich niet beetnemen, het is een serieuze zaak!

Toen God mijn muzikale gehoor herstelde, begon ik keyboard te spelen in de kerk waar ik lid van was. Momenteel werk ik aan een album met christelijke liederen die ik heb geschreven. Ze gaan over Gods liefde en Zijn wonderwerkende kracht in ons leven. Ik heb de unieke gelegenheid gehad om over mijn geloof te spreken met een filmster als Clint Eastwood en anderen, toen we meewerkten aan een film die hij aan het maken was.

Ik ben zo dankbaar dat God me een tweede kans heeft gegeven!

WIE ZIJN WIJ?

De *Internationale Gemeenschap van Volle-Evangeliezakenlieden* (Full Gospel Business Men's Fellowship International, *FGBMFI*) is een internationale gemeenschap van christen-zakenlieden, met als doelstellingen:

1 Mannen tot God te roepen door te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de hedendaagse wereld, door middel van de boodschap van het totale evangelie voor de totale mens.

2 Mannen overal ter wereld de gelegenheid te bieden voor christelijke gemeenschap onder de ene banier van hun ervaringen in Jezus Christus, en hen op te bouwen zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken kunnen teruggaan. De FGBMFI is zelf geen kerk of secte. Zij heeft dan ook geen voorgangers of priesters en richt ook geen kerken op.

3 Een grotere mate van eenheid te bevorderen onder alle christenen.

STEM no.982

Dit is één van de 28 talen waarin het blad Stem door het internationale kantoor van de FGBMFI wordt uitgegeven. Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel.: (0032)(0)16 207944; fax: (0032)(0)16 207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com

PUBLICATIES Hoofdredacteur: Blair Scott, E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
Directie internationale publicaties: Jerry Jensen, Blair Scott. – **Assistent:** Donato Anzalone.
Graphics: Intl. Graphics & Design. – **Art:** Jean-Claude Duviella. **Redacteur Nederland en Vlaanderen:** Huug Hahn, tel. (0031)(0)40 2300161, fax (0031)(0)40 2300163, e-mail: Ir.H.Hahn@wxs.nl